

8. Денисов Р.И. Административный надзор в сфере дорожного движения. – М.: ВНИИ МВД СССР, 1982. – С. 34.
9. Майоров В.В. Административно-правовые проблемы управления обеспечением безопасности дорожного движения / Дис. ... докт. юрид.наук. – Екатеринбург, 1997.
10. Иванов В.Н., Сытник В.Н. Проблемы развития общей теории управления дорожным движением // Материалы 1 научно-технической конференции стран-членов СЭВ по проблемам безопасности дорожного движения. – Алма-Ата, 1977. – С. 714.
11. Міленін О.Л. Правосвідомість учасників дорожнього руху/ Автореф ... канд. юрид.наук. – Х., 2001. – С. 15.
12. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – №30. – Ст. 141.
13. Майоров В.В. Административно-правовые проблемы управления обеспечением безопасности дорожного движения/ Дис. ... докт. юрид.наук. – Екатеринбург, 1997.
14. Матковський В.В. Нові аспекти в діяльності Державтоінспекції // Безпека дорожнього руху. Науково-технічний вісник. – 1999. – №1(2).
15. Новиков В.В. Адміністративно-правові основи профілактики порушень правил дорожнього руху/ Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук. – К., 1997. – 24 с.
16. Про автомобільний транспорт: Закон України // Урядовий кур'єр. – 2001. – №103. – 13 червня.

Мелінішин В.Б., ОНЮА

ПРОБЛЕМА РЕФОРМУВАННЯ ООН: АКСІОЛОГІЯ ФУНКЦІОНАЛЬНОГО ПІДХОДУ

В статье рассматриваются аксиологические аспекты функционального подхода к реформированию Организации Объединенных Наций как крупнейшей и единственной универсальной межгосударственной организации мирового сообщества государств. Показаны и проанализированы причины «проблемы неэффективности ООН», рассмотрены организационные и организационно-правовые аспекты реформирования организации.

In the article the aksiological aspects of the functional going are examined near reformation of United Nations as largest and unique universal intergovernmental organization of world association of the states. Rotined and analysed reasons of «problem of uneffectiveness of UNO», the organizational and organizational-laws aspects of reformation of organization are considered.

У активізації процесів створення нової архітектури міжнародної спільноти, найважливішою телеологічною домінантою виступає реформування Організації Об'єднаних Націй (далі – ООН). Така мета носить об'єктивний характер і актуалізується сучасним станом розвитку міжнародної спільноти, в основі якого лежить саме ООН. Тому її модифікація, особливо в контексті інновації структури Організації для вирішення нових завдань, що стоять перед нею, і формування функціональних алгоритмів дій на виклики, що встали перед людською цивілізацією і самою Організацією на порозі XXI століття, є виправданою і потребує міжнародно-правового регулювання і супроводу. Саме у цьому бачиться аксіологічна цінність ООН як могутньої організаційної і організаційно-правової інституції і глобаль-

ного політичного чинника, здатного активізувати глобальні трансформації і направити їх в русло економічного, гуманітарного і екологічного розвитку народів, що населяють планету Земля.

Необхідно вказати, що в спеціальній літературі розгляд концептуальних основ становлення і розвитку ООН, зокрема, в радянський період здійснювався переважно в розрізі політологічного аналізу проблем війни і миру, антагоністичного протистояння капіталістичної і соціалістичної систем, а також в контексті загальних проблем сучасності у сфері теорії політики, міжнародних відносин, міжнародного права та ін. в роботах С.Й. Аппатова, Б.М. Ашавського, З.В. Балабаєвої, А.А. Громика, В.І. Замятіна, В.В. Загладіна, І.І. Лукашука, Є.А. Позднякова, Г.І. Тункина, В.М. Федорова, І.Т. Фролова, А.П. Чередніченко і інших дослідників. Відзначаючи значний внесок вказаних авторів в розробку теоретичних основ становлення і здійснення діяльності ООН, її органів і організацій, слід зазначити, що вони в основному розглядали її як політичний, соціально-правовий і міжнародно-правовий феномен, поява якого була обумовлена і нерозривно пов'язана виключно з діяльністю держав.

Після отримання Україною незалежності і становлення національної школи в політичній і міжнародно-правовій науках, почався процес формування сучасних поглядів на міжнародно-правову і політичну проблематику, зокрема, на становлення системи міжнародної співпраці на чолі з ООН і на особливу роль Організації в процесі формування нового міжнародного порядку. Ця проблематика знайшла особливе місце в працях М.О. Баймуратова, О.Г. Білоруса, М.В. Буроменського, В.А. Дергачева, А. М. Зленко, І.М. Ковалю, Д.Г. Лукьяненко, А.К. Скаленка, Б.І. Тарасюка, Г.Й. Удовенка, С.Л. Удовіка і інших.

Ця стаття присвячена дослідженню проблематики основних напрямів реформування ООН в умовах «нового світового порядку».

Проблема оптимізації структури Організації в контексті вдосконалення діяльності цієї найбільшої і єдиної універсальної міжнародної міждержавної організації світової спільноти, є пов'язаною з низкою чинників об'єктивної властивості. Серед них одним з найважливіших є вимоги, що пред'являються державами-членами до самої ООН, її Секретаріату, установ, фондів і програм, що діють в рамках або під егідою Організації. Ці чинники можна об'єднати в одну групу і позначити «проблемою неефективності ООН».

Ця проблема отримала додатковий імпульс в період косівської кризи 1999 р. і військової операції США в Іраку в 2003 р. У цих випадках ООН дорікали в тому, що в ході цих подій вона з парламентаря про перемір'я перетворилася на споглядальника війни. Наголошувалося, що генеральний секретар страждає від недоліку можливостей для здійснення того, за що він несе відповідальність, – підтримку миру і безпеки. «У всіх великих кризах епохи після холодної війни Аннан залишається примітно непримітним» [1]. Цей витяг з німецької газети «Вельт» відображає міжнародний песимізм відносно ефективності системи ООН, перш за все, в питаннях подолання конфліктів і озброєних зіткнень «Вислови Аннана по косівській війні були низкою мудрих побажань. Як їх треба реалізувати – про це він умовчує. Так, про дипломатичні рішення не домовляються на ярмарку, але ясних висловів про те, як світова спільнота хоче

обійтися з цією бідой, від шефа ООН все ж таки можна було б чекати. Ось в цьому-то й є найбільша проблема Аннана, та і самої ООН» [2]. Тут вочевидь був конфлікт між вимогою міжнародного права поважати суверенітет держав і вимогою поважати такі міжнародні зобов'язання, як дотримання прав людини.

Іншою групою чинників, що призвели до неефективності Організації, є її надмірна бюрократизація. Ще в 1986 р. Генеральна Асамблея ООН (далі: ГА) затвердила доповідь експертів «Групи вісімнадцяти» [3], в якій була вказана ця проблема. Вона виникла, в першу чергу, завдяки надмірному розчленуванню Організації, а також недосконалості механізмів координації як усередині кожної організації, так і між різними складовими системи. У доповіді наголошувалося, що, не дивлячись на помітний прогрес в цій області, ще можна зустріти абсолютно ідентичні програми, що реалізуються одночасно декількома фондами, агентствами і організаціями ООН. Актуальною залишається проблема дублювання робочих місць. Постійно висловлюються думки про необхідність значного скорочення «оонівської бюрократії», зокрема, в основних спеціалізованих установах ООН.

Дійсно, ефективність дій ООН, засудженої критиками за схильність скоріше роздумувати і обговорювати проблему, а не старатися її вирішити, також залишається під питанням. І це не дивлячись на те, що протягом ряду років, як показує гуманітарна діяльність ООН, оперативність і децентралізація дій і персоналу ООН все ж таки починає переважати над дослідженнями і аналітичною роботою.

До зазначених проблем можна додати і дійсну оцінку дії програм ООН на населення, що призвело до «введення і розвитку оцінних механізмів, зокрема, в області проектів, спрямованих на розвиток. Викликає занепокоєння надмірна автономність спеціалізованих установ ООН. Маючи в своєму розпорядженні власні керівні органи, вони очолюються генеральними директорами, практично не залежними від генерального секретаря ООН. Установа Адміністративного координаційного комітету, очолюваного Генеральним секретарем ООН, виявилася недостатньою. Він є не більше ніж першим серед рівних (*primus inter pares*), а тому позбавлений якої-небудь реальної влади над директорами спеціалізованих установ і не може вимагати від них реформування підзвітних ним відомств» [4].

Слід зазначити, що Х.П. де Куельяр і Б. Бутрос-Галі, що займали раніше пост Генерального Секретаря (далі – ГС) ООН, намагалися вирішити дві основні проблеми, які впродовж десятиліть збільшували бюрократичний апарат Секретаріату: значне зростання адміністративних структур і збільшення постів високого рангу до декількох десятків (наприклад, існування посади заступника генерального секретаря разом з постом віце-генерального секретаря). Через декілька тижнів після вступу на посаду, Б. Бутрос-Галі оголосив про реструктуризацію Секретаріату за допомогою скасування і злиття ряду відділів, а також скасування п'ятнадцяти постів високого рангу. Проте серією нових призначень чиновників високого рангу, він швидко звів нанівець зроблені реформи.

Об'єктивним чинником, що володіє позитивним наповненням відносно стимулювання питання реформування Організації, є зростання її

ролі. ООН, як ніколи раніше, доводиться надавати більший обсяг різноманітних і різнорівневих послуг все більшій кількості людей в більшому числі місць. Адже тільки за останні дев'ять років чисельність цивільного і військового персоналу миротворчих місій зросла з 20 000 до 80 000 чоловік. За цей же період загальний обсяг фінансових ресурсів, якими управляє Секретаріат, подвоївся і досяг 18 млрд. дол. США. Різко зросло також число гуманітарних і правозахисних операцій [5].

Виходячи з цього, можна погодитися з ГС ООН К. Аннаном в тому, що «навіть неупереджений спостерігач зможе прийти до висновку, що подібні масштаби активно здійснюваної оперативної діяльності, є вельми серйозним випробуванням здатності і можливостей Організації виконувати збільшене число складніших мандатів і управляти увіреними нею засобами, керуючись принципами підзвітності і етики. В той же час ці вимоги і очікування створюють граничне навантаження для існуючих структур і систем Організації» [6].

Тому, принципова позиція екс-ГС ООН відносно реформування системи Організації заслуговує підтримки. Вона полягає в тому, що для того, щоб ООН «служила корисним інструментом для своїх держав-членів і для народів світу, реагуючи на нові виклики, їй необхідно повністю переорієнтувати на потреби і обставини ХХІ століття. Вона повинна бути відкритою не тільки для держав, але і для громадянського суспільства, яке як на національному, так і на міжнародному рівні грає все більш важливу роль в справах планети. Вона повинна черпати силу з широти своїх партнерств і зі своєї здатності об'єднувати цих партнерів в ефективні коаліції з метою здійснення змін по всьому спектрові питань, що потребують вживання заходів в цілях сприяння досягненню більшої свободи» [7].

Необхідно зазначити, що практичне реформування структури ООН на підставі нових пріоритетів уявляється вельми важким. Проте, декілька ідей було запропоновано. Одна з них належить Ж. Бертрану, колишньому французькому дипломатові, одному із засновників Трибічної комісії (Північна Америка – Західна Європа – Японія), і стосується структурно-функціонального аспекту діяльності ООН. В період косівської кризи він писав в газеті «Монд»: «...все постійно посиляються на «міжнародне співтовариство», проте ніхто не знає, що це таке. Невизначеність небезпечна. Без справжнього «співтовариства» в розрахунок приймається тільки сила, що провокує спроби створити «контрсилу»... Ми маємо потребу в рамках, які обмежують нас, і усередині яких ми законно відчуваємо себе удома». Бертран запропонував, щоб «ООН запозичила у Євросоюзу інститут незалежної влади (подібно до Єврокомісії), зобов'язаної визначати загальні інтереси країн-членів, кожна з яких продовжує дотримувати свої власні інтереси. Жодна держава не підпорядкована іншій, але є місце для обговорень і незалежних ініціатив» [8].

Французький дослідник А. Новоселов, акцентуючи увагу на ретроспективних і перспективних аспектах телеологічного плану, вважає, що успішна реформа ООН вимагає ретельного аналізу міжнародних умов. При цьому не тільки неможливо піти від роздумів про майбутнє, але й головним пріоритетом тут виступає переосмислення періоду «холодної» війни. Тим часом, як справедливо відзначає вона, ще не відбулося жодної міжнародно-політичної конференції, що була присвяченою аналізу

змін, подіям за час з 1989 по 1992 рр., як це було зроблено після закінчення Першої і Другої світових воєн. І це при тому, що відбулися глибокі зміни в міжнародній системі, викликані падінням берлінської стіни і «залізної завіси», розпадом радянської імперії і прискоренням процесів глобалізації, дія яких в сукупності призвела до таких же глибоких і істотних змін, як і ті, що були викликані двома світовими війнами» [9]. Новоселов звертає особливу увагу на зміни, які були названі ГС ООН К. Аннаном, ще в 1966 р. і включають: а) процеси глобалізації і фрагментації; б) нерівність між багатими і бідними (як між державами, так і усередині окремих суспільств), що зростає; в) релігійні, етнічні і культурні проблеми, що посилюються; г) зміни в природі конфліктів і поява концепцій, які ширше трактують безпеку і розвиток; г) відхід від колишньої жорсткості в тлумаченні державного суверенітету, криза національної державності; д) переважаючої силової логіки; е) технологічний переворот у використанні комп'ютерів і систем зв'язку, що діють в режимі «реального часу» [10].

Вона також вважає, що вказані ключові явища, слід враховувати і в роздумах і при ухваленні рішень, оскільки, як виразився К. Аннан, «залишатися на місці в той час, як весь світ рухається вперед, означає безнадійно відставати» [11].

Американський дослідник Р. Понсіо, досліджуючи статутарні аспекти, відзначає той факт, що перед ООН зараз повсталася серія проблем, появи яких розробники Статуту ООН не передбачали – він помічає, що в тексті Статуту ООН 1945 р. відсутні такі слова, як «населення», «міграція», «голод» і «навколишнє середовище». Немає там і слова «розвиток», хоча в Статуті вже йде річ про необхідність «сприяти соціальному прогресу» і передбачено створення Економічної і Соціальної ради [12].

Продовжуючи цю тему, але декілька в іншому ракурсі, російський учений В.О. Карташкін відзначає той факт, що «давно застаріли цілі розділи Статуту ООН, до них, в першу чергу, відносяться розділ XI «Декларація відносно несамоверховних територій», розділ XII «Міжнародна система опіки» тощо....Вимагають корінної переробки багато статей Статуту ООН, що відносяться до підтримки міжнародного миру і безпеки, застосування примусових заходів, самооборони тощо» [13].

Інший російський дослідник, К.В. Шликов, аналізуючи перспективну інституційну модель самої Організації, пропонує посилення її основних органів, зокрема, Ради Безпеки ООН [14].

Підкреслюючи особливу конституційну роль ООН у збереженні міжнародного правового порядку і аналізуючи філософсько-легістські концепти подальшого його розвитку, Ю. Хабермас відзначає основну тенденцію в перспективному розвитку міжнародного права, що є статутарною основою міжнародного співтовариства. Він називає її переходом від національного до постнаціонального контексту, аргументуючи такий перехід тим, що «держави все більш і більш залучаються до мереж все більш взаємозв'язаної світової спільноти, функціональна диференціація в якій байдужа до національних кордонів» [15]. Більш того, він відзначає кардинальні зміни в поведінці держав-членів ООН – «повсякденний досвід взаємозалежності, що зростає у світовій спільноті, яка, в свою чергу,

перманентно ускладнюється, непомітно змінює самосприйняття національних держав і їх громадян. Раніше незалежні агенти, вчаться приймати на себе ролі партнерів, що співробітничать в транснаціональних мережах, відповідальних членів супранаціональних організацій» [16].

Такої ж позиції дотримується А. Вендт. Обґрунтувавши соціально-конструктивістську позицію відносно змін в міжнародних відносинах, він відзначає, що в рамках супранаціональних організацій незалежні держави вчаться розглядати самих себе в якості членів більш крупніших співтовариств [17].

Необхідно відзначити, що багато напрацювань учених знайшли своє конкретне втілення в політиці реформування Організації. Після ухвалення повноважень ГС ООН (січень, 1997 р.), К. Аннан ініціював новий, конструктивніший проект реформ, широке коло структурних і функціональних змін, що включають питання, починаючи від підвищення ефективності операцій на підтримку миру до встановлення тісніших партнерських відносин з громадянським суспільством і приватним сектором, від вдосконалення механізмів і систем управління до забезпечення безпеки персоналу ООН на місцях.

План реформ був представлений ним в документі від 14 липня 1997 р., озаглавленому «Оновлення ООН: програма реформ» [18]. Двадцять дев'яти рішенням і рекомендаціям К. Аннана передували ряд попередніх заходів. Дана програма реформ складається з пропозицій, які можуть бути розділеними на дві категорії: зміни, що знаходяться в одноосібній компетенції ГС, і ті, що вимагають згоди держав-членів.

12 листопада 1997 р. ГА ООН прийняла проект змін, що знаходяться в одноосібній компетенції ГС (резолюція 52/12 А): створення департаменту (відділу) по соціальних і економічних питаннях; заснування єдиного бюро (представництва) «під єдиним прапором» ООН в державах-членах; скорочення адміністративних витрат; реструктуризація механізмів координації в області гуманітарної допомоги за допомогою створення бюро координатора з невідкладної допомоги; заходи, що спрямовані на збільшення здатності організації консолідувати мир у районах, що пережили військові конфлікти; з'єднання і управління в рамках єдиної організації програм з боротьби із злочинністю, наркотиками, відмиванням грошей, тероризмом тощо.

19 грудня 1997 р. ГА прийняла другий «кошик» реформ, запропонованих К. Аннаном (резолюція 52/12 В). Найбільш важливим рішенням, безперечно, стало заснування посади першого заступника ГС, який, будучи призначений ГС після консультацій з державами-членами ООН, сприяє йому у виконанні управлінських і контролюючих функцій, координує дії і виконання програм ООН, а також стежить за реформуванням Організації.

Слід вказати, що повноваження першого заступника ГС закінчуються разом з терміном повноважень ГС, який його призначив. У січні 1998 р. цю посаду посіла представник Канади Л. Фрешетт. ГА ООН також прийняла пропозицію, що була спрямована на тіснішу співпрацю міжурядових органів (адміністративні ради), в повноваження яких повинне входити спостереження за управлінням ПРООН, ЮНФПА, ЮНІСЕФ.

В той же час ГА ООН узяла відстрочення по ухваленню реформ К. Аннана щодо майбутньої ролі Ради з опіки. Таким чином, дебати з приводу

ООН повинні перерости, по словах К. Аннана, «не в подію, а в процес», який стане темою для численних засідань ГА.

У 2005 р. ГС виклав своє бачення оновленої ООН в доповіді «При більшій свободі» [19], в якій були намічені пріоритетні напрями діяльності Організації, включаючи пом'якшення гостроти проблеми зубожіння, розвитку, запобігання конфліктам і захист прав людини.

У доповіді ГС Організації К. Аннана 2006 р. «Інвестування в ООН: на шляху до посилення Організації по всьому світові» [20], присвяченому конкретним напрямам реформування структури ООН, розглядаються питання управління Секретаріатом і підтверджується той факт, що в ООН необхідно інвестувати значні кошти в області, що пов'язані з набором, підготовкою і утриманням персоналу, закупівлею товарів і придбанням послуг, витрачанням і обліком коштів платників податків, для вирішення загального завдання забезпечення ефективності і результативності Організації.

У своїй Заяві з приводу представлення доповіді «При більшій свободі» ГС дав оцінку досягнутого за п'ятирічний період прогресу в здійсненні Декларації тисячоліття. Він вказав, що головна ідея цієї доповіді полягає в тому, що цілі Декларації можуть бути досягнуті, але тільки в тому випадку, якщо держави-члени побажають прийняти пакет конкретних, спеціальних рішень у вигляді єдиного пакету вже в 2005 р. Було відмічено, що деякі з цих рішень мають настільки важливий характер, що їх необхідно приймати на рівні глав держав і урядів [21].

Телеологічний аналіз заходів, що містяться в доповіді, приводить до висновку, що вони в своїй єдності є всеосяжною стратегією подальшого розвитку і діяльності ООН, спрямованої на реалізацію трьох вищих цілей даної Організації: розвитку, безпеки і прав людини, які базуються на верховенстві права. Причому, само найменування доповіді «При більшій свободі», узятє з Преамбули Статуту ООН передає ідею про те, що розвиток, безпека і права людини є невіддільними один від одного. Є загальновідомим, що в світі взаємопов'язаних погроз і можливостей всі ці проблеми ефективно вирішуються у власних інтересах кожною країною окремо, але слід погодитися з К. Аннаном в тому, що справу забезпечення більшої свободи можна просунути вперед тільки тоді, коли держави діятимуть спільно, і Організація може сприяти цьому тільки в тому випадку, якщо вона буде перетворена в ефективний інструмент досягнення їх загальної мети [22].

Виходячи з такої єдиної концепції, побудована і структура самої доповіді, що складається з чотирьох основних розділів. У перших трьох розділах висловлюються першочергові завдання діяльності Організації в областях розвитку, безпеки і прав людини, відповідно, останній розділ стосується глобальних установ – головним чином самої ООН, яка повинна стати, як про це йде річ у Декларації тисячоліття, «ефективнішим інструментом» вирішення цих першочергових завдань. Тому заклик ГС ООН розглядати його пропозиції як єдиний пакет, представляється обґрунтованим. Слід також вказати на особливість структурних розділів доповіді, в яких містяться не тільки пропозиції легістського плану з ухвалення конкретних міжнародно-правових актів, регулюючих найважливіші сфери співпраці держав, але і пропозиції інституційного

характеру, що спрямовано на створення нових управлінських структур усередині Організації.

У завершальній частині доповіді «Зміцнення Організації Об'єднаних Націй» міститися пропозиції щодо перетворення Організації в інструмент, за допомогою якого всі її держави-члени могли б погоджувати стратегії, викладені в його перших трьох частинах, і сприяти один одному в їх здійсненні. Необхідно відзначити, що такий підхід відображає особисту позицію К. Аннана про те, що для того, щоб Організація могла виконувати своє завдання, її необхідно привести в повну відповідність з реаліями сьогодення. Вона може і повинна бути представницькою і ефективною міжнародною організацією, відкритою і підзвітною як для громадськості, так і для урядів [23].

У цьому розділі закріплюється комплекс системних заходів, спрямованих на підвищення ефективності і якості основних органів Організації, а також модифікації з цією метою її структури. Перш за все, реформа повинна торкнутися діяльності ГА ООН, якій в Декларації тисячоліття справедливо відводиться центральне місце як головному дорадчому, директивному і представницькому органу Організації, але престиж якої, у зв'язку з тим, що вона не виправдовувала надій, що покладалися на неї, останніми роками істотно знизився. Доповідач призвав глав держав і урядів обернути цю тенденцію назад, за допомогою ухвалення на шестидесятій сесії ГА всеосяжного пакету реформ, спрямованих на розгляд основних питань, що стоять на порядку денному по суті і створення механізмів, за допомогою яких повною мірою і на систематичній основі стане можливою взаємодія з громадянським суспільством.

Далі було рекомендовано створення вузлової інституційно-організаційної системи у складі трьох рад, що займаються відповідно: а) питаннями міжнародного миру і безпеки; б) економічними і соціальними питаннями; і в) питаннями прав людини. Доповідач вважав, що така структура не тільки відображає пріоритети, викладені в попередніх частинах доповіді, відносно яких спостерігається широкий консенсус, але і зберігає спадкоємність в діяльності ООН. Річ у тому, що перші два з цих рад – РБ і ЕКОСОС, вже існують, і їх необхідно укріпити організаційно. Для створення ж третьої ради буде потрібно серйозну реорганізацію і удосконалення механізму в області прав людини. Перш за все, в тому, щоб вона ширше представляла міжнародне співтовариство в цілому, а також сьогоденні геополітичні реалії. Відносно РБ ООН доповідач запропонував, щоб вже оновлена РБ в одній з резолюцій чітко виклала принципи, якими вона має намір керуватися при ухваленні рішень про санкціонування застосування сили. Відносно ЕКОСОС, функції якої, безумовно, є актуальними для діяльності Організації в області розвитку, було запропоновано посилення її ролі в розробці і здійсненні послідовних і узгоджених стратегій ООН в цілях розвитку.

Резюмуючи, слід зазначити, що пропозиції К. Аннана по створенню нової структури ООН лягли в основу подальшого реформування Організації, і реалізуються його правонаступником на посту ГС ООН – Пан Гі Мун. Тут заслуговує уваги ряд чинників: 1) реформа ООН носить певний термінологічний характер; 2) вона містить ряд системних багатопланових новацій організаційного і організаційно-правового характеру,

що вимагає її поетапної реалізації; 3) центральною домінантою вказаної реформи виступає бажання держав-членів ООН бачити її в якості ефективного і оперативного інструменту з ініціації і координації діяльності Організації та її держав-членів в умовах нових політико-правових реалій ХХІ століття.

Література:

1. Декларация тысячелетия: Утверждена резолюцией ГА ООН 55/2 8 сентября 2000. – ООН, 2000. – С. 5.
2. Цит. по: ООН. Обзор прессы. – 1999. – № 24. – С. 8.
3. Там же.
4. Доклад экспертов «Группы восемнадцати», 1986 г. (Документ ООН A/42/640). – ООН, 1987. – 21 с.
5. Доклад экспертов «Группы восемнадцати», 1986 г. (Документ ООН A/42/640). – ООН, 1987. – С. 7.
6. О реформе ООН: Пресс-релиз ООН, март 2006// Ресурс доступа: <http://www.un.org/russian/reform/about-unreform.html>.
7. Там же.
8. «При большей свободе»: Доклад Генерального секретаря ООН К. Аннана, Нью-Йорк, 21 марта 2005 года. – ООН, 2005. – С. 65.
9. Цит. по: Улахович В.Е. Международные организации: Справочное пособие. – М.: Аст; Минск: Харвест, 2005. – С. 76.
10. Новоселов А. Как вдохнуть новую жизнь в ООН ? (Основные цели – предвидение и предотвращение конфликтов)/ А. Новоселов // Мировая экономика и международные отношения. – 2001. – № 11. – С. 17–18.
11. Annan K. Peace Operations and the United Nations: Preparing for the Next Century, February, 1996.
12. Там же.
13. Poncio R.J. Beyond 1995: Negotiating a New UN Through Article J09 // Fletcher Forum of World Affairs, Winter/Spring 1996, №20(1). P. 152.
14. Карташкин В.А. Устав ООН и Организация Объединенных Наций в глобализирующемся мире: Доклад на 58-й сессии Генеральной Ассамблеи ООН, сентябрь 2003 г./ В. А. Карташкин // Юрист-международник. – 2004. – №1. – С. 5.
15. Шлыков К.В. Какой быть ООН в ХХІ веке: проблема реформирования Совета Безопасности/ К. В. Шлыков // Мировая экономика и международные отношения. – 2001. – № 5. – С. 103–107.
16. Хабермас Ю. Спор о прошлом и будущем международного права. Переход от национального к постнациональному контексту/ Ю. Хабермас // Вопросы философии. – 2004. – № 3. – С. 16.
17. Там же. – С. 18.
18. Wendt A. Social Theory of International Politics. Cambridge, 1999. P. 34–37.
19. Доклад Генерального секретаря ООН К. Аннана «Обновление Организации Объединенных Наций: программа реформ» (Документ ООН A/51/950) – ООН, 1997. – 54 с.
20. «Инвестирование в ООН: на пути к усилению Организации по всему миру»: Доклад Генерального секретаря ООН К. Аннана, Нью-Йорк, 7 марта 2006 года. (Документ ООН A/60/2006) – ООН, 2006. – 55 с.
21. Заявление Генерального Секретаря ООН К. Аннана в связи с предоставлением доклада «При большей свободе», Нью-Йорк, 21 марта 2005 г. – ООН, 2005. – С. 2.
22. Там же.
23. Комиссия ООН по миростроительству: Пресс-релиз ООН. – ООН, 2006. – С. 1.